

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 5. De unanimi consensu discipulorum in Electione duodecimi
Apostoli: Et de nostro similiter procurando. Qui sensu sup privato
saniorem se aliis putat, sano se privat sensu.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

III. P U N C T U M.

SICigitur, qui rationes inquiri obedientia, rationem quarit sua inobedientia; nec parum grave crimen incurrit, quale est prætere caulam suo peccato, & quasi velle peccare cum causa; aut velle caulam fingere, cur non peccetur, non obediendo ut peccetur liberius.

1. 30.

Va filii desertores, dicit Dominus, ut faceretis consilium & non ex me, & or diremini telam & non per spiritum meum, ut adderetis peccatum super peccatum.

Gen. 3.

CVR præcepit vobis Deus, ut non comederetis de omni ligno paradysi? Audite primum terpeccatis sibilum quo primos nostros parentes est aggressus, in inquirenda scilicet ratione, cur præcepisset Deus ne comederent de fructu vitæ? Noverat enim Serpens callidus quod statim atque induxisset hominem ad inquirendam causam præcepti, tum facile eum avocaret ab obedientia, quia non videndo rationem, cur non comederet, putaret se habere rationem comedendi; sic enim, ut ait S.

1a Ps. 70.

Augustinus, dum circa rationem præcepti & obedientia secum meditabatur, dicere poterat, si bona est arbor, quare non tango, si mala est quid facit in paradiso; & hinc fortasse perit, ut videas quam sit cavenda talis inquisitio.

Rectissime autem idem sanctus Augustinus ibidem observat, in eo vel maxime possum fuisse primum illud præceptum & merum obedientia, ut ignorata causa, nec inquisita ratione præcepti, simpliciter obediret, quia jubebatur, quia Dominus erat qui jubebat, & servus homo cui jubebat: hæc tota causa quia servus es o homo. Quia si parva videtur esse causa, dedignaris esse Dei servus. Velle sine hoc dedignari? An te pudet esse Dei servum? an te pudet ei obedire quia ille tuus est Dominus, tu eius servus? Cave ergo ne inquiras rationes obedientia, nam sic aliud quæreres ut obedires quam quod ille est Dominus, & tu servus. Ego Dominus diligens iudicium, & odio habens rapinam in holocausto. Hoc est unum, quod maxime diligit in obedientia nempe subjectum iudicium: hoc est quod holocaustum facit vel rapinam in holocausto, prout datur vel negatur iudicium, id est, prout rationes præcepti non quæruntur vel quæruntur. O quam frequens & crebra est in hoc holocausto rapina!

1s. 61.

Vide in 1. parte, Feria 5. hebdom. in Adventu. In 3. parte, de voto obedientia. In 4. Feria 4. hebdom. 15. Ubi habetur hæc Veritas:

Nihil est in abnegatione rationabilius, quam quod in illa videtur minus rationabile;

FERIA QVINTA.

DE UNANIMI CONSENSU DISCIPULORUM
in electione duodecimi Apostoli:
Et de nostro similiter Procurando.

Et statuerunt duos, Ioseph qui vocatur Barsabas, qui cognominatus est Iustus, & Matthiam, Act. 1.

VERITAS PRACTICA.

Qui sensu suo privato, sanioem se aliis putat, sano se privat sensu.

RATIO est, quia sano se privat sensu, qui sic de rebus sentit & iudicat, ut soli proprio fidat iudicio.

Sed qui sensu suo privato sanioem se aliis putat, sic de rebus sentit & iudicat, ut soli proprio fidat iudicio.

Ergo is sano se privat sensu. Et dum se solum bene sentientem putat, solus est qui non sentiat malum suum, quod cerè est deplorandum.

I, PUN-

I. PUNCTUM.

Luc. 12.

CONSIDERANTI quam faciles essent Apostoli, etiam praesente Domino, ad contentiones & emulationes, mirum omnino videri poterit, quam sint modò inter se & cum aliis congregatis unanimes & idipsum sentientes. En duo tantum ex turba centum viginti hominum, statuuntur, quorum unus eligatur in duodecimum Apostolum, & nullus contra pro se vel pro alio contendit, nullus refragatur, nullus ne verbum contra obijcit; sed omnes tam unanimi consensu conveniunt in unum atque idem, ut jam de illis dici possit quod postea scriptum est, *multitudinis credentium erat cor unum & anima una.* O quam evidenter apparebat inter eos ille esse qui habitare facit unus moris in domo! Iam perfectò lentiebant quod oraverat Christus Dominus, *ut omnes unum essent sicut pater in filio, & filius in patre.* Sic denique aptius disponendi erant ad ampliozem Spiritus sancti receptionem, ut de his canit Ecclesia, *invenit eos concordés Charitate, & illustravit eos inundans gratia Deitatis.* Sicut enim anima non infunditur in corpus nisi organis omnibus aptè dispositis; sic planè Spiritus sanctus dum ex pluribus unum mysticum corpus facit quod inhabitet, requirit omnes inter se aptè coherentes; & quò facilius ad communem eris consensum, eò facilius quanta quanta voler infundere donorum Author, & recipies & conservabis.

Act. 4.

1.67.

Mat. 17.

suum diversitate, sic sibi fidere in judicando, ut sibi soli velit fidere? Nonne hoc est quod scripturae toties monent: *Ne imitaris prudentia tua: ne sis sapiens apud te metipsum.* V. *qui sapientes estis in oculis vestris.* QVI *confidit in cor. II. 5.* *de suo stultus est.* SALVE *ubi multa consilia VLA Pr. 28.* *stulti recta in oculis eius, qui autem Sapiens est, audit consilia.* VIDISTI *hominem sapientem sibi videri: magis illa spem habebit insipiens.* Nam ut alibi jam dictum est, saltem insipiens, qui se talem agnoscit, sibi diffidit & caver; sed sapiens qui sibi videtur ita sapiens, ut non putet egere alterius consilio, sua se perdit sapientia: atque ut optimè ait sanctus Bernardus: *illi omnia desunt qui nihil sibi deesse putat.*

Prov. 3.
II. 5.
Pr. 28.
11.
12.
26.

Quod & de se Salomon sic aptè expressit; *dixi, sapiens es factus, & ipsa longius recessit à me: multò magis quam erat. & ultra profunditas, quis inveniet eam? Quasi diceret, nò est unius privati hominis sic posse sapienter de rebus judicare, ut suo soli fidat iudicio: nimis alta rerum profunditas, ut eas unus investigare possit: & quo propius se accedere ad intimam rerum notionem crederet: eò ipsa rerum notio longius ab illo recederet.* Unde evidenter patet quod sanus ille sit sensus qui sic de rebus sentit & judicat, ut soli suo non fidat iudicio. Atque ita ex consequenti qui sic suo fidit ingenio, ut non aliter de rebus sentiat quam ut ipse solus sentit & judicat, sano se hoc privat sensus, pleneque aliud nihil restat nisi ut in sanus aut insensatus dicatur. *Nos insensati!*

Sap. 5.

II. PUNCTUM.

SED qui suo privato sensu saniozem se aliis putat, sic de rebus sentit & judicat, ut soli proprio fidat iudicio.

In hoc enim est privatus sensus, ut nihil commune cum aliis habeat, diciturque proprium iudicium & consilium, de quo sic egregiè & aptè ad rem nostram sanctus Bernardus: *Lepra. Sermon. 3. in proprii consilii eò perniciosior quo magis occulta: Resurr. & quanto plus abundat, tanto sibi quisque sanior Dom. esse videtur. Hac illorum est qui Zelum Dei habent, sed non secundum scientiam, sequentes errorem suum, & obstinati in eo ita ut nullis velint consilii acquiescere. Hi sunt unitatis diviores, inimici pacis, Charitatis expertes, vanitate tumentes, placentes sibi, & magni in oculis suis, ignorantes Dei iustitiam, & suam volentes constituere. Et quia maior superbia quam ut unus ho-*

mo

mo toti congregationi iudicium suum praeferat, tanquam ipse solus habeat Spiritum Dei!

Quae sancti Patris dicta sufficienter quidem ad iudicandum quis sit privatus sensus, & quis in genere sic sentiat: sed te in particulari forsitan, minus inde talem esse cognoscet, quasi non sentias tot mala quorū enumerat. At verò hoc unū attende quod refert unde alia possis timere, nempe occultum hoc esse malum, & eo magis damnosum quo est magis occultum.

III. PUNCTUM.

Quisquis igitur sensu suo privato saniores se alius putat, sano se privat sensu, qui vel in eo maxime agnoscitur esse sanus, si quis de rebus ita sentit & iudicat, ut non soli suo fidat iudicio: Aut è contra si quis sic sentiat, ut sibi soli credat & confidat, tam verè sano se ille privat sensu, quā verè privatus est eius sensus. Quod quàm sit damnosum & cavendum, præterquam quod jam satis visum est, tum verò amplius discite ex sanctis Patribus, quos inter sanctus Basilus in illud Itajæ: *Et restituam Consiliarios tuos sicut antiquitus: SACRA*, inquit, quaedam res est consilium, voluntati unio, fructus dilectionis, humilitati insigne. E diverso intolerabile est superbia argumentum, existimare se nullius egere consilio, sed sibi uni attentum esse, quasi solus possit sibi consilio decernere quae optima sunt. Et in regulis brevioribus, non est rationi consonum, si quis in omnibus, suo stare velit iudicio: nec periculo aut contumacia suspicione caret, in congregatione multorum, nolle majoris partis sententia acquiescere. Sanctus item Am-

If. 1.

9. 523.

brosius, Negligere bonorum iudicia, vel arrogantia vel dissolutionis est: quorum alterum superbia adscribitur, alterum negligentia. Integram hac de re Cassianus collationem habet, ubi hæc inter alia satis quidem vulgata, sed nunquam satis perpensa: Nullo alio vitio tam precipitem Diabolus monachum pertrahit ac perducit: ad mortem, quàm cum neglectis consiliis seniorum, suo iudicio persuaserit definitionique confidere. Sanctus quoque Dorotheus: Cum subiecti simus multis passionibus, prævisque affectibus, nostro iudicio non debemus omnino fidere: quando enim norma vel regula curva est & inflexa, nunquam quod secundum eam dirigitur, rectum efficitur sed distortum. Sanctus verò Bernardus hoc de se proficitur: *Amor privatus aufert mihi verum iudicium: Idcirco parum mihi credo de me ipso ut potest homini mendaci, timens ne si me ipsum iudico, mentiatur iniquitas sibi.* Author denique libri de Imitatione Iesu: *Quis est ita sapiens qui omnia scire plene potest, ergo non nimis in sensu tuo confidere: si bonum est tuum sentire, & hoc ipsum propter Deum dimittis & alium sequeris, magis inde proficies.*

Iam verò tu homo privati sensus & consilii quid sentis de sensu horum Patrum? Rectè ne illi contra tuum privatum sensum? Male tu ergo contra illos hunc retinebis: neque deinceps, tantum communi aliorum hominum sensui repugnabis, sed ipsis sanctis patribus, ipsi sacrae scripturae, ipsi denique Christo, qui se, ubi plures essent congregati, promittit in eorum affuturum medio, non ubi solus esses.

Vide supra in hac parte, Sabbato Septuagesimæ.

FERIA SEXTA. DE FERVENTI ORATIONE DISCIPULORUM: Et de nostra consimili, ad petendum lumen in dubiis.

Et orantes dixerunt, Tu Domine quicorda nosti omnium, ostende quem elegeris ex his duobus, unum. Act. 1.

VERITAS PRACTICA.

Erranti in dubiis & non oranti, nulla est erroris excusatio.

RATIO est, quia tota excusatio tum peti posset vel ab ignorantia vel ab aliqua rei difficultate. Sed non orantis Deum in dubiis, nulla est ignorantia vel difficultatis excusatio.

Ergo